

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

בפני כבוד השופט מחמוד שדאפנה

התובע: פ' א' ע"י ב"ב עוה"ד רויטל לוי

נגד

הנתבעים: 1. ט' ו' 2. מדינת ישראל משרדי ממשלה ע"י פרקליטות מחוז צפון אזורי

ובעניין: י' ו' א' (להלן: "הילדה").

פסק דין

ההליך:

1. תביעה זו עוסקת במקרה מצער של אי החזרתה של הילדה י' ו' א', ילידת 2003 (להלן: "הילדה"), בתם המשותפת של התובע מר פ' א' (להלן: "התובע") והנתבעת 1 גב' ט' ו' (להלן: "הנתבעת") למדינת ישראל, לאחר שהנתבעת עזבה את הארץ ביחד עם הילדה ביום 17/4/2011 ומאז לא חזרה ארצה.

2. הסעד המבוקש בתביעה הינו סעד כספי של פיצוי, בגין הנזקים שנגרמו לתובע בשל עזיבת הנתבעת, יחד עם הילדה, את הארץ ואי חזרתם. התובע טוען, כי הנתבעת הפרה את התנאים שנקבעו בהחלטת ביהמ"ש, חטפה את הילדה ונסעה לרוסיה, ומאז העזיבה לא חזרה לארץ. התביעה הומצאה ע"י התובע לנתבעת לאחר שביהמ"ש אישר תחליף המצאה באמצעות פרסום בעיתון רוסי במקום מגוריה של הנתבעת.

3. כנגד הנתבעת 2, מדינת ישראל (להלן: "המדינה"), נטען כי האחרונה, כשלוחה של השופט שנתן את ההחלטות עליהן מלין התובע, התרשלה ו/או פעלה בניגוד לחוק, הן בכך שאפשרה לנתבעת והילדה לעזוב את הארץ תוך מתן ערבויות שלא היה בהן להבטיח את חזרתם לארץ, ובפרט לאור הסיכון הכבד שהוצג בפני ביהמ"ש, והן בשל אי החלת אמנת האג על רוסיה. לטענתו, המדינה אחראית לתשלום הנזקים שנגרמו לו, בשל העדר נקיטת פעולות שהיה על המדינה לנקוט בהן, לשם החזרת הילדה לארץ לרבות אי העמדת הנתבעת לדין על חטיפת הילדה.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

4. הנתבעת לא הגישה כתב הגנה. המדינה הגישה כתב הגנה מפורט והעלתה טענה מקדמית לפיה יש להורות על דחיית התביעה על הסף נגדה.

רקע עובדתי קצר:

5. התובע והנתבעת הינם הוריה של הילדה, וזאת בהתאם לפס"ד שניתן ע"י ביהמ"ש ביום 6/9/2006, במסגרת תיק תמ"ש 4451/04, תביעת אבהות, בהתאם לתוצאות בדיקת הרקמות שבוצעה לתובע, לנתבעת ולילדה, לפיה התובע הינו אביה של הילדה. ביום 5/3/2007 נחתם בין התובע לבין הנתבעת הסכם משמורת ומזונות, הסכם שקיבל תוקף של פס"ד באותו היום ע"י ביהמ"ש במסגרת תיק תמ"ש 4450/09.

6. בקצירת האומר, אציין כי ההסכם הסדיר את נושא המשמורת של הילדה, זמני השהות, מזונות הילדה וכן שאר העניינים הקשורים בחינוכה וגידולה של הילדה. בעניין המזונות נקבע, כי התובע ישלם דמי מזונות מהוונים בסכום כולל של 165,000 ₪ תחת הסך של 150,000 ₪. הסעיף הרלוונטי לתביעה נשוא תיק זה הינו סעיף 5 להסכם אשר קבע כי "האם לא תהיה רשאית להוציא את הילדה מחוץ לגבולות ישראל וזאת ללא הסכמה של האב בכתב".

7. התובע, ולאחר שהנתבעת עזבה את הארץ עם הילדה בניגוד להוראות ההסכם, וחזרה לארץ, ולאור חששו שמא הנתבעת תעשה זאת בשנית ותברח מן הארץ, יחד עם הילדה, הגיש לביהמ"ש בקשה לעיכוב יציאת הילדה מן הארץ. ביהמ"ש נעתר לבקשה ונתן צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הילדה ביום 18/5/2009.

8. ביום 31/5/2009 התקיים דיון בביהמ"ש במעמד הצדדים וב"כ. במסגרת הדיון הגיעו הצדדים להסכמה, לפיה יינתן צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הילדה עד הגיעה לגיל 18 שנה, וכי כל צד רשאי להגיש בקשה לבטל את הצו. בשל חשיבות העניין מצאתי לצטט את ההסכמות אליהם הגיעו הצדדים ואשר קיבלו תוקף של פס"ד בדיון מיום 31/5/2009 :

"ב"כ הצדדים: שמענו את הערות בית המשפט והן מקובלות עלינו.

ינתן צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הקטינה עד הגיעה לגיל 18 שנים, היינו ביום 14.9.2021 .

כל צד יהיה רשאי לפנות לבית המשפט לשם ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ לתקופה קצובה על מנת לאפשר לקטינה לנסוע

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

עם אחד מהם לטיול בחו"ל במהלך חופשות בית הספר או בחגים,
או במקרים יוצאי דופן אולם הדבר יתאפשר בכפוף להמצאת
ערבויות להנחת דעתו של בית המשפט, כאשר מוסכם כי ניתן
להסתפק בערבות צד ג' ראויה.

בכפוף לכך, תימחק התביעה למשמורת משותפת."

9. הנתבעת פתחה בהליך נוסף בתיק תמ"ש 5873-01-10 במסגרתו עתרה להנפיק דרכון עבור
הילדה. בדיון שנערך בפני ביהמ"ש ביום 16/1/2011 הגיעו הצדדים להסכמות, לפיה תוכל
הנתבעת להוציא דרכון עבור הילדה. שוב ולמען חשיבות העניין מצאתי לצטט את ההסכמות
אליהן הגיעו הצדדים בדיון, ואשר כאמור קיבלו תוקף של פס"ד:

"ב"כ הנתבע: לאחר ששמעתי את הערות בית המשפט, אני
מסכימה להוצאת הדרכון לקטינה ובשים לב לעובדה, כי קיים צו
עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הקטינה ולא ניתן לבטלו אלא אם כן
תוגש בקשה מתאימה ויופקדו ערבויות מתאימות.

"ב"כ התובעות: על מנת להוציא דרכון הנתבע צריך ללכת ויחתום.
אנו מבקשים שבית המשפט יחייב אותו שתוך תקופה מסוימת ילך
ויחתום במשרד בפנים. נבקש לחייב את הנתבע בהוצאות.

פסק דין

לאור הסכמת הצדדים, הנני מקבל את התביעה ומורה כי לקטינה
– ו' י', ת.ז. *** יונפק דרכון.
הנני מחייב את שני ההורים, התובעת מס' 1 והנתבע, לחתום על כל
הטפסים הדרושים על פי הוראות משרד הפנים לשם הוצאות
דרכון לקטינה, וזאת לא יאוחר מתוך שבועיים מהיום.
עיכוב בחתימה על הטפסים מצד מי מההורים, יגרור אחריו חיובו
של אותו הורה בהוצאות לטובת הצד השני בסך של 500 ₪ לכל יום
איחור.

בנסיבות העניין, אינני עושה צו להוצאות."

10. הנתבעת הגישה שוב בקשה נוספת לביטול צו העיכוב, על מנת שתוכל לנסוע יחד עם הילדה
לרוסיה, ובדיון שנערך בפני ביהמ"ש ביום 30/3/2011, ולאחר שביהמ"ש שמע את הצדדים

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

וב"כ הורה על ביטול צו העיכוב לתקופה זמנית תוך קביעת ערבויות. למען שלמות התמונה מצאתי גם כן לצטט את החלטת ביהמ"ש מהדיון:

"ב"כ המבקשת : אני חוזר על הבקשה.

"ב"כ המשיב : אני חוזר על האמור בתשובה. תלושי השכר של הערבה אך מלמדים שאינה יכולה לשמש כערבה. שכר היסוד הוא 1,900 ₪ והשכר שמתקבל של 5,500 ₪ הוא בעקבות עבודה של שעות נוספות.

המבקשת : הנסיעה היא למטרת חופשה. החיים שלי הם פה בארץ. יש לי ילדה נוספת בת שנה שנולדה בארץ. הבת הגדולה לומדת פה בבית ספר. יש לי פה בארץ אמא ואח. אבא שלי נפטר. אני גרה פה והילדה לומדת בבית הספר ומדברת עברית, כל החברות שלה פה בישראל.

"ב"כ המשיב : אין טעם לחקור את המבקשת, הדברים ברורים, בית המשפט יחליט על פי הבקשה והתגובה ותלושי השכר. כל רצוננו הוא לשמר את זה שהילדה לא תוברח מהארץ. כפי שבית המשפט שם לב הצענו פתרונות שהם פתרונות מינוריים לחלוטין.

"ב"כ המבקשת : אני מפנה את בית המשפט להסכמות בינינו. ההסכמות מדברות בעד עצמן.

גב' י' מ' ת"ז *** : אני מסכימה שיינתן כנגדי צו עיכוב יציאה מן הארץ שיהיה בתוקף כל עוד והקטינה לא חזרה. אני מסכימה להיות ערבה. אני מציינת שאני מתגוררת ב- ***.

החלטה

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ובאיוון הנכון בין האינטרסים השונים ובשים לב לעובדה כי בדעת האם לנסוע עם הקטינה לרוסיה שאינה צד לאמנה בדבר החזרת ילדים חטופים, הנני מורה כדלקמן:

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

א. צו עיכוב היציאה מן הארץ כנגד הקטינה יבוטל בין התאריכים 14/4/11 עד 28/4/11 וזאת כפוף להפקדת סך של 50,000 ₪ וכן ערבות צד ג' שהוצעה במסגרת הבקשה. צד ג' יחתום על כתב ערבות מתאים לפיו יהא ערב לחזרת הקטינה, וכי במידה ולא תוחזר לארץ יהיה צפוי לשאת בעלויות הדרושות לשם החזרתה.

ב. כמו כן, ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ יהא בכפוף לעיכוב יציאת הערבה מן הארץ עד לחזרת הקטינה. ניתן בזה צו לעיכוב יציאת הערבה גב' י' מ' ת"ז *** , אולם זה יכנס לתוקף עם הפקדת הסך של 50,000 ₪ בקופת בית המשפט כמפורט בסעיף א' לעיל. צו עיכוב היציאה מן הארץ כנגד הערבה יבוטל עם חזרת הקטינה לארץ".

11. הנתבעת, ובהתאם להחלטת ביהמ"ש, יצאה יחד עם הילדה מן הארץ ביום 17/4/2011 ולא שבה עד עצם היום הזה. בשל אי חזרת הילדה לארץ הוגשה תביעה נוספת ע"י התובע בתיק 27241-06-11 וביום 20/9/2011 ניתן פס"ד המורה על החזרת הילדה לארץ לאלתר בהעדר הגנה מטעם הנתבעת.

טענות התובע:

12. התובע טוען, כי הנתבעת חטפה את הילדה לרוסיה ולא השיבה אותה למדינת ישראל בתאריך 28/4/2011, וזאת בניגוד להחלטת ביהמ"ש לענייני משפחה מיום 30/3/2011. בהחלטה זו הורה ביהמ"ש על ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ שניתן כנגד הילדה, ואפשר לה לעזוב את הארץ יחד עם אמה הנתבעת, בכפוף למילוי ערבויות שנקבעו ע"י ביהמ"ש בהתאם להחלטה שניתנה.

13. לטענתו, ביום 16/1/2011, במעמד מתן ההחלטה על ביטול צו עיכוב היציאה שניתן כנגד הילדה, אולץ להסכים לפסה"ד ולחתום על חידוש הדרכון של הילדה, ותוך שכבוד ביהמ"ש אף איים בקנס של 500 ₪ לכל יום של איחור באי חתימה על הדרכון, ולכן לא הייתה לו כל ברירה, אלא לגשת למשרד הפנים ולחתום על הטפסים הנדרשים להנפקת דרכון עבור הילדה.

14. התובע טוען כי החלטת ביהמ"ש מיום 30/3/2011 אפשרה לנתבעת לצאת מן הארץ יחד עם הילדה בתנאים שנקבעו ע"י ביהמ"ש, ואשר לא היו מקובלים על התובע, הפקדת סך של 50,000 ₪ וערבות צד ג'. כמו כן טוען התובע, כי התנאים והערבויות שנקבעו לא היה בהן להבטיח את חזרתה של הנתבעת והילדה ארצה. התובע טוען עוד, כי החלטה זו של ביהמ"ש אף ניתנה חרף התנגדותו הנחרצת להוצאת הילדה בתנאים שנקבעו.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

15. התובע טוען, כי יש לדחות את טענת המדינה לפיה היה על התובע לנקוט בהליך של ערעור, ככל שהוא לא היה שלם עם החלטות ופסקי הדין של ביהמ"ש. התובע טוען, כי אין באי הגשת ערעור לשלול מהמדינה את האחריות לנזקים שנגרמו לו.

16. כנגד הנתבעת נטען, כי היא לא בחלה בשום אמצעי והסיתה את הקטינה נגד התובע ותירצה את אי קיום המפגשים בינו לבין הילדה בכך שהילדה לא רצתה לפגוש באביה, דבר שלטענתו אינו נכון כלל וכלל. לטענתו, הנתבעת הפסיקה לדווח לתובע על כל אירוע חשוב בענייני הילדה לרבות מקום חינוכה, אופן חינוכה, בריאותה וטיפוליה.

17. התובע טוען, כי הוא נאלץ לפנות ולהיעזר במחלקת הרווחה על מנת שיסייעו לו בחידוש הקשר בינו לבין הילדה, וזאת על סמך ההסכמות אליהם הגיעו הצדדים בהסכם אשר קיבל תוקף של פס"ד. התובע מוסר עוד, כי הוא נאלץ להגיש תביעה נוספת לקיום זמני שהות, תוך שהוא מאמין כי תשלום סכום המזונות, עליו הוסכם במסגרת ההסכם, יביא לחידוש הקשר בינו לבין הילדה.

18. עוד מוסיף התובע, כי במסגרת תביעת נוספת שניהלו הצדדים נקבעו זמני שהות בינו לבין הילדה, וכן הוסף שם משפחתו של האב ליד שם המשפחה של הילדה. עוד נקבע, כי על הנתבעת ליידע את התובע אודות מצבה הבריאותי של הילדה, חינוכה ומקום הימצאותה וכל אירוע חשוב בחיי הילדה. לטענתו, גם לאחר שניתן פס"ד זה, הנתבעת לא אפשרה לו לפגוש את הילדה עד ששוב נאלץ להיעזר במשטרה ובשירותי לשכת הרווחה.

19. התובע פירט את ההוצאות שנגרמו לו בסעיף 20 לתביעה, והעמיד את סכום תביעתו לצורכי אגרה ע"ס 2,000,000 ש"ח. התובע דורש לחייב את הנתבעת והמדינה בסכומים שלהלן:

- 300,000 ש"ח עבור ייצוג משפטי בארץ.
- 200,000 ש"ח עבור ייצוג משפטי בחו"ל.
- 100,000 ש"ח עבור אגרות בית משפט בחו"ל.
- 100,000 ש"ח עבור חוקר פרטי בחו"ל.
- 100,000 ש"ח עבור חוקר פרטי בישראל.
- 100,000 ש"ח בגין עלויות טיסה ושהייה בחו"ל.
- 450,000 ש"ח הוצאות בגין הערבה נגדה ניתן פס"ד.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

- 1 - 50,000 ₪ בגין ההליכים שהתקיימו בעניין דרכון הקטינה, צו עיכוב יציאה מן הארץ
- 2 ועבור עוגמת הנפש וימי העבודה וזמנו של התובע.
- 3 - 200,000 ₪ בגין הסבל ועוגמת הנפש שנגרמו לו ממעשה החטיפה.
- 4 - 200,000 ₪ בגין אובדן הקשר עם הילדה.
- 5 - 200,000 ₪ החזר מזונות עבור הילדה ששולמו לנתבעת.
- 6
- 7 20. התובע טוען כי ההליכים המשפטיים שנקט בהם וכן המאמצים הרבים שנעשו על ידו על מנת
- 8 להחזיר את הילדה לארץ, כגון הגשת תלונה למשטרה, הגשת תביעה לביהמ"ש, פניה בהליכים
- 9 הרבים לביהמ"ש, פניה לפרקליטות לצורך קבלת סיוע, וכן בירור עלויות ואפשרויות השבתה
- 10 של הילדה לארץ, גרמו לו לפגיעה והעדר קידום בקריירה שלו. התובע טוען, כי הוא זכאי
- 11 לקבל פיצויי בגין הנזקים שנגרמו לו. לטענתו, התיק הינו בבחינת דיני נפשות של ממש והוא
- 12 סובל מכך שהוא אינו יכול לראות את ילדתו היחידה.
- 13
- 14 21. התובע טוען, כי המדינה לא עשתה כלום ועד כה הצליחה לארגן שיחת טלפון אחת עם הילדה,
- 15 במסגרתה הודיעה לו הילדה שישכח ממנה עד גיל 19. לטענתו, המדינה אינה עושה כל מאמץ
- 16 להחזיר את הילדה, לא פנתה בשום הליך משפטי ומתנערת מכל אחריות. התובע טוען, כי
- 17 המדינה מפרה חובה חקוקה ו/או מתרשלת בביצוע תפקידה וחובותיה. לטענתו, על המדינה
- 18 לפעול בנחישות ובנחרצות וללא ליאות להשבת הילדה ארצה והעמדת הנתבעת לדין, ובפרט
- 19 כאשר קיים פס"ד מטעם ביהמ"ש המורה לנתבעת להחזיר את הילדה לארץ.
- 20
- 21 22. לעניין טענת המדינה כי אמנת האג לא חלה על המקרה הנדון טוען התובע, כי יש לראות
- 22 בחטיפת הילדה כעבירה נמשכת, כך שאמנת האג חלה על המקרה מיום 1/3/2012, וכי לא
- 23 ייתכן כי מדינת ישראל פשוט תרים ידיים ותפקיר את אזרחיה. התובע מפנה למקרים,
- 24 שלטענתו דומים למקרה כאן, בהן המדינה כן התערבה ודאגה להשיב את הילדה החטופה
- 25 לארץ.
- 26
- 27 23. התובע טוען, כי פנה לפרקליטות המדינה לצורך קבלת עזרה, אולם האחרונה לא הצליחה
- 28 לאתר את מקום מגוריה המדויק ונתנה מיקום כללי בלבד. כמו כן טוען התובע, כי המדינה
- 29 לא הצליחה לסייע לתובע כלל בהשבת הילדה. התובע טוען, כי אם המצב היה הפוך והוא היה
- 30 החוטף, המדינה מיד הייתה מוצאת דרך להחזיר את הילדה לישראל ולהעמידו לדין פלילי.
- 31
- 32 24. התובע טוען, כי פעל גם לבד לצורך איתור והחזרת הילדה לארץ, אולם נמסר לו כי לא ניתן
- 33 לשכור שירותיו של חוקר פרטי מישראל, כי החוקרים חוששים מאוד להיכנס לרוסיה, ובנוסף
- 34 מדובר בעלויות אסטרטגיות שאין ביכולתו לממן, וכי אין סיכויי למציאת הנתבעת והילדה

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

ולהחזירן לארץ. התובע מוסיף, כי פנה לעו"ד ברוסיה וכי הנתבעת החליפה את שמה ויהיה קשה מאוד לאתרה, בפרט כאשר אוכלוסיית רוסיה מונה 300,000,000 איש.

25. התובע דוחה את טענת המדינה לדחיית התביעה על הסף וטוען, כי עסקינן באמצעים הננקטים בלית ברירה ורק במקרים חריגים מאוד. לטענתו די בכך שקיימת אפשרות, אפילו קלושה, שעל פי העובדות המהוות את עילת התביעה יזכה התובע בסעד המבוקש, כדי שהתביעה לא תסולק על הסף. התובע טוען, כי סילוק על הסף הוא צעד דרסטי שבתי המשפט נוהגים בו רק במקרים מאוד חריגים ונדירים.

טענות המדינה:

26. המדינה בפתח טענותיה, במסגרת כתב ההגנה שהוגש מטעמה, עתרה לדחות את התביעה על הסף. לשיטת המדינה, תמצית טענות התובע כלפי המדינה מופנות כנגד החלטות שיפוטיות שניתנו ע"י ביהמ"ש בכל הקשור להנפקת דרכון לילדה וביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ שאפשר לנתבעת להוציא אותה מהארץ.

27. המדינה טוענת, כי עפ"י סעיף 8 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) לא תוגשנה תביעה נגד כל אדם המבצע פעולות שיפוט, ובכלל זה שופט, על עוולה שעשה במילוי תפקידו. בפסיקה אף נקבע, כי הפעלה רשלנית ע"י שופטים במילוי תפקידם אינה מוציאה את הפעולה מגדר התפקיד השיפוטי והשופט חסין גם אם פעל ברשלנות.

28. המדינה מוסיפה וטוענת, כי אכן קיימים מקרים בהם מתקיימים חריגים לתחולת החסינות השיפוטית וישנם מספר פסקי דין שהכירו בכך שתחולת החסינות עלולה להישלל במקרים בהם מייחסים לשופט פעולה מתוך מניע פסול, זדון או חריגה מדעת מסמכות, מהטעם שמתעורר ספק לעניין התקיימותו של התנאי בדבר ביצוע תפקידו השיפוטי, אולם במקרה המונח בפנינו, לא נטענה טענה זו ע"י התובע. המדינה מוסיפה, כי החסינות השיפוטית הינה מהותית ולא דיונית וחלה גם על תביעות המוגשות כנגד המדינה מתוקף אחריותה השילוחית, ככל שקיימת.

29. המדינה טוענת, כי מאחר וטענות התובע רובם ככולם נוגעות לאופן מילוי תפקידו השיפוטי של כבוד השופט שנתן את ההחלטות, עליהן מלין התובע, הרי שהן חוסות תחת הדוקטרינה של החסינות השיפוטית שמשתרעת גם על רשלנות רבת, והיא חלה גם על המדינה מקום שהיא נתבעת מכוח אחריותה השילוחית של השופט, כגון המקרה המונח להכרעתו של ביהמ"ש.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

30. המדינה עותרת לדחיית התביעה על הסף, מטעמים של חסינות שיפוטית ומפנה למספר פסקי דין בעניין זה כאשר בהם נקבע, כי החסינות השיפוטית הינה מהותית ואינה מאפשרת הגשת תביעה כנגד המדינה וגם לא במקרים של רשלנות רבתי.
31. לגופה של התביעה טוענת המדינה, כי החלטת כבוד השופט מיום 16/1/2011 עליה מלין התובע ניתנה בהסכמתו של התובע, כאשר התובע היה מיוצג, ופרוטוקול הדיון משקף עובדות אלו כאשר נרשם, כי ההחלטה ניתנה על סמך הסכמת הצדדים בכל הקשור להנפקת דרכון לילדה. גם ב"כ התובע שייצגה אותו בהליך הסכימה להנפקת דרכון, והסכמתה אף תועדה בפרוטוקול הדיון.
32. המדינה טוענת, כי גם טענת התובע לפיה אולץ לחתום על הנפקת הדרכון עבור הילדה, וגם טענתו בדבר איומים לכאורה מצדו של השופט לקנוס אותו בסך של 500 ₪ בגין כל יום של איחור אין בהן ממש. לטענת המדינה, החלטת ביהמ"ש מיום 16/1/2011 מדברת בעד עצמה, במסגרתה ביהמ"ש הטיל אף סנקציה חדדית של 500 ₪ לצורך הבטחת קיום התחייבותם של שני הצדדים לחתום על המסמכים הנדרשים לצורך הנפקת דרכון עבור הילדה.
33. באשר להחלטת ביהמ"ש מיום 30/3/2011 בדבר ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ של הילדה לתקופה מוגדרת, ובכפוף למילוי התנאים שנקבעו בהחלטה, טוענת המדינה, כי עסקינן בהחלטה שיפוטית מובהקת המבוססת על הפעלת שיקול דעתו השיפוטי של השופט, לעניין האיזון הנכון והראוי בין האינטרסים המתנגשים. לשיטת המדינה, החלטה זו ללא כל ספק חוסה תחת הדוקטרינה של החסינות השיפוטית.
34. המדינה מפנה להסכמה שהייתה קיימת בין התובע לנתבעת ואשר קיבלה תוקף של פס"ד בתיק תמ"ש 4451/04, לפיה ניתן צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הילדה וכי כל צד יהיה רשאי, בהתאם למוסכם, להגיש בקשה להתליית תוקפו של צו העיכוב ובכפוף להצגת ערבויות או ערבות צד ג' להנחת דעתו של בית המשפט, ולראייה הנתבעת הגישה בקשה לביטול הצו בהתאם להסכמות, ובמהלך הדיון בבקשה ביום 30/3/2011 ב"כ של הנתבעת אף הפנתה להסכמות שהיו קיימות בעניין זה.
35. המדינה טוענת, כי קבלת טענות התובע בכל הנוגע להחלטות השיפוטיות שניתנו ע"י ביהמ"ש, משמעותה העמדת המוסד המשפטי בפני איום, שכן לעולם החלטות בית המשפט תעמודנה בסכנה לתקיפה, כשאין מקום לכך. המדינה חוזרת ומדגישה, כי התובע במהלך כל ההליכים, שבמסגרתם ניתנו ההחלטות נשוא תביעה זו, היה מיוצג ולקח חלק פעיל בדיונים ועל כן לא ניתן לקבל את טענתו כי הוא אולץ להסכים להן.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

36. לעניין החסינות המשפטית טוענת המדינה, כי אכן בעבר היו שתי גישות לעניין החסינות השיפוטית, אחת מהותית והשנייה דיונית. התובע מבקש לאמץ את הגישה לפיה החסינות השיפוטית הינה דיונית ולא מהותית, בהתאם לפסה"ד של פרידמן אליו הוא מפנה בסיכומים, שלפיו ניתן להטיל על המדינה אחריות שילוחית במקרה של רשלנות רבתי מטעם הגורם השיפוט. המדינה טוענת, כי בעניין שבפנינו חלה חסינות מהותית ולא דיונית, ובנוסף המדינה מפנה לפסה"ד שניתן לאחרונה בביהמ"ש העליון בעניין זה ברע"א 3359/18 מדינת ישראל נגד אברהמים עלי אדם (להלן: "פס"ד אדם"), במסגרתו קבע ביהמ"ש העליון תקדים מחייב לפיו החסינות הינה מהותית, וכזו חלה גם על המדינה ואין כל תחולה לחרג הרשלנות הרבתי.
37. באשר לטענת התובע, כי המדינה לא עשתה מספיק על מנת להחזיר את הילדה ארצה וכי המדינה לא עמדה בחובתה לדאוג לאזרחיה, המדינה טוענת, כי התובע לא הצליח להצביע על סמכויות שמוקנות למדינה, לפעול ואשר לא הופעלו. כמו כן טוענת המדינה, כי התובע כשל להראות שחלה על המדינה חובה לנקוט בדרך מסוימת בה המדינה לא נקטה. המדינה טוענת, כי הוסבר לתובע כי אמנת האג לא חלה במקרה המונח בפני ביהמ"ש, לאור מועד החטיפה, ועל כן לא היה בידי המדינה לסייע בעניין זה.
38. בנוסף מציינת המדינה, כי גם הטענה כי ביהמ"ש הסתפק בהפקדת סך של 50,000 ₪ כתנאי לביטול הצו, אינה נכונה. ביהמ"ש קבע גם, כי תוגש ערבות צד ג' ואף הורה על מתן צו עיכוב כנגד הערבה וזאת עד לחזרת הילדה לארץ. המדינה מוסיפה, כי מבלי לפגוע בטענותיה שלעיל, הנתבעת הצהירה בפני ביהמ"ש כי מרכז חייה בארץ ומטרת הנסיעה הינה לחופשה בלבד.
39. לטענת המדינה ככל והתובע לא היה שבע רצון מהחלטתו של כבוד השופט, ודאי שאם סבר כי בהחלטה, כפי שניתנה, אין כדי להבטיח את חזרתה של הילדה לארץ בתום התקופה שנקבעה, היה עליו לפעול על מנת להשיג על ההחלטה במסגרת תקיפה כדין, אלא שהוא בחר לא לערער עליה וגם לא ביקש לעכב את ביצועה, ולכן טוענת המדינה, כי יש לדחות את התביעה מהטעם כי התובע לא פעל למיצוי כל ההליכים העומדים לרשותו כדין.
40. באשר לעתירת התובע במסגרת תביעה זו למתן צו הביאס קורפוס ולאכיפת פסה"ד של כבוד השופט מיום 20/9/2011, בדבר החזרת הילדה לארץ, טוענת המדינה כי התובע מנוע מלעתור לסעדים אלו, שכן סעדים אלו נתבקשו בתביעה נוספת שהגיש התובע במסגרת תיק 46481-05-15 ואשר ביהמ"ש הורה על מחיקתה בהתאם לבקשת התובע בעצמו בדיון שהתקיים ביום 23/6/2016.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

41. המדינה טענת, כי האחריות לנזקים הנטענים, והמוכחים על ידה, רובצים לפתחו של התובע בלבד ו/או הינם של הנתבעת ו/או הערבה מטעמה. המדינה טענת, כי ישנה שלילה או ניתוק של הקשר הסיבתי בין הרשלנות השיפוטית הנטענת והמוכחת לבין הנזק הנטען ע"י התובע.

דיון והכרעה:

דחייה על הסף:

42. אקדים אחרית לראשית ואומר, כי לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ובנספחים, ולאחר ששמעתי את התובע והעדה מטעם המדינה, ולאחר עיון מעמיק ושקילה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להורות על דחיית התביעה כנגד המדינה תוך חיוב התובע בהוצאות, ואבאר.

43. תקנה 43 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט – 2018 קובעת:

"בית מהשפט רשאי לדחות תביעה בכל עת בשל קיומו של מעשה

בית דין, התיישנות או מכל נימוק אחר, שלפיו הוא סבור כי ראוי

לדחות את התביעה"

44. הלכה פסוקה וידועה, כי מחיקת תובענה או דחייתה על הסף הינם אמצעים קיצוניים הננקטים בלית ברירה וכמוצא אחרון. ההלכה קבעה, כי דחיית תביעה על הסף נעשית רק במקרים בהם ברור כי בשום פנים ואופן אין התובע יכול, על יסוד הנטען בתביעתו, לזכות בסעד המבוקש בתביעה. ביהמ"ש עושה שימוש בסמכותו זו רק במקרים מאוד קיצוניים ויוצאי דופן.

45. סבורני, כי ההכרעה בעניין הבקשה לסילוק על הסף שהוגשה מטעם המדינה אינה מורכבת ואף פשוטה, ולטעמי שני הצדדים הרחיבו יתר על המידה בטיעוניהם, וזאת בעיקר לאור ההלכה הפסוקה האחרונה שיצאה תחת ידו של ביהמ"ש העליון בתיק ברע"א 3359/18 **מדינת ישראל נגד אבראהים עלי אדם** (פורסם בנבו, מיום 2/9/2018) בסוגיית החסינות המשפטית של המדינה.

46. סעיף 8 לפקודת הנזיקין (סעיף 4(5) לנוסח שקדם לנוסח החדש) קובע חסינות לכל נושא משרה שיפוטית וכל אדם המבצע פעולות שיפוט בגין עוולה שבוצעה במילוי תפקידו השיפוטי, בזו הלשון:

"אדם שהוא גופו בית משפט או בית דין או אחד מחבריהם, או

שהוא ממלא כדין חובותיו של אדם כאמור, וכל אדם אחר המבצע

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

פעולות שיפוט, לרבות בורר - לא תוגש נגדו תובענה על עוולה

שעשה במילוי תפקידו השיפוטי".

47. בהלכה הפסוקה אף נקבע, כי המבחן לחסינות הרשות השופטת הוא מבחן פונקציונאלי, קרי ביצוע תפקיד שיפוטי. נקבע בפסיקה, כי גם הפעלה רשלנית של תפקיד שיפוטי זה אינה מוציאה את הפעולה מגדר התפקיד השיפוטי. רוצה לומר כי גם שופט אשר מתרשל בתפקידו השיפוטי ומבצע תפקידו בצורה רשלנית, הוא עדיין מבצע את התפקיד השיפוטי. בפסיקה אף נקבע, כי הפעלה רשלנית ע"י שופטים במילוי תפקידם, אינה מוציאה את הפעולה מגדר התפקיד השיפוטי, והשופט חסין גם אם פעל ברשלנות, ובהתאמה לא ניתן לתבוע את המדינה מכוח האחריות השילוחית.

48. הן בהלכה הפסוקה, והן בספרות המשפטית, קיימות שתי גישות, האחת הגורסת כי החסינות השיפוטית הינה מהותית, והשנייה הגורסת כי החסינות המשפטית הינה דיונית. כאמור החסינות המהותית משמעותה, כי לא ניתן להגיש תביעות כנגד השופט שנתן את ההחלטות ובהתאמה גם לא נגד המדינה, שהיא המעסיקה. בגישת החסינות הדיונית, כן ניתן לתבוע את הרשות השופטת, באמצעות המדינה, ככל וקיימת רשלנות רבתית או מקום שמיוחסת לשופט פעולה מתוך מניע פסול, זדון או חריגה מסמכות מדעת.

49. בהלכת פרידמן בר"ע (ים) 2315/00 **מדינת ישראל נ' אבי פרידמן** (פורסם בנבו, מיום 12/03/2001) (להלן: "**הלכת פרידמן**"), אליה מפנה התובע, אכן נקבע ע"י שופטי בית המשפט המחוזי, כי ניתן יהיה לתבוע את המדינה, שנושאת באחריות שילוחית מכוח יחסי עובד מעביד למעשיו של גורם שיפוטי, במקרים קיצוניים של רשלנות רבתי או רשלנות בוטה. ביהמ"ש קבע בהלכה זו, כי על מנת שניתן לתבוע את המדינה כמעביד/ שולחו של שופט, רק כאשר מוכח כי עסקין ברשלנות רבתי וכדברי בית המשפט "במקרים קיצוניים מאוד של רשלנות בוטה מאוד".

50. התובע טוען, כי אין כיום הלכה מחייבת של בית המשפט העליון וההלכה שנקבעה בפס"ד פרידמן היא זאת המחייבת, אולם לא כך הם פני הדברים. בפס"ד אדם שניתן ע"י ביהמ"ש העליון ביום 2/9/2018 מפיו של כבוד השופט מזוז, ובהסכמת כבוד השופטים יצחק עמית ויעל וילנר, נקבע כי החסינות המשפטית הינה חסינות מהותית וחלה גם על המדינה מתוקף אחריותה השילוחית ואף מכסה מקרים של רשלנות רבתי ורשלנות בוטה מאוד. השאלה היחידה שנותרה בצריך עיון הייתה שאלת תחולת החסינות השיפוטית על מקרים של זדון.

51. הלכת אדם האחרונה באה לאשרר את הגישה הרווחת עד היום, הרואה בחסינות השיפוטית חסינות מהותית. עוד בטרם ניתן פסה"ד בעניין אדם הגישה הרווחת הייתה, כי החסינות השיפוטית הינה מהותית. אכן היו גם פסקי דין, אליהם הפנה התובע, בהן כן ניתן לשלול את

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

החסינות השיפוטית, אולם במקרים אלו הדבר נעשה רק אם מיוחס לשופט פעולה מתוך מניע פסול, זדון וחריגה מסמכות (לעניין זה ראה: ע"א 35684-10-11, ע"א 59340-01-14, ע"א 1100/08, ת"א 17206-11-11 ו- ת"א 35927/06).

52. כבוד השופט מזוז בפס"ד אדם קבע, כי החסינות השיפוטית הינה חסינות מהותית ולכן לא ניתן לתבוע את המדינה, וכך אמר בסעיף 18 לפסה"ד:

"מכלול השיקולים שפורטו, ובפרט התכליות העיקריות של מוסד החסינות - השמירה על העצמאות השיפוטית, אי התלות האישית ושמירה על תפקודה התקין של מערכת השיטה מפני השפעות זרות ושיקולים זרים - מטה לדעתי את הכף באופן ברור לעבר הקביעה כי החסינות השיפוטית לפי סעיף 8 לפקודה היא חסינות מהותית. פועל יוצא של סיווג החסינות השיפוטית כחסינות מהותית הוא כי לא ניתן לתבוע את המדינה באחריות שילוחית בגין עוולה שיפוטית, שהרי מדובר באחריות לאחריות (ברק, אחריות שילוחית, בעמ' 71-74), ואף לא באחריות ישירה (כאורגן של המדינה), שהרי כלל לא קמה אחריות."

53. בהמשך פסה"ד מסביר כבוד השופט מזוז את חשיבותה של החסינות המשפטית ולשם מה היא נועדה, וכך הוא אומר בסעיף 19 לפסה"ד:

מתן אפשרות לתבוע את המדינה בגין מעשיו של נושא משרה שיפוטית מהווה למעשה עקיפה של החסינות השיפוטית והוא אינו מתיישב עם התכליות של חסינות זו, שכן אין הוא מבטיח את הגשמתן של תכליות אלה. המסקנה הפרשנית לפיה יש לראות את החסינות המוקנית לרשות השופטת ולנושאי משרה שיפוטית כחסינות מהותית נובעת מכך שהתכליות העיקריות המונחות ביסוד החסינות לא תושגנה אם ניתן יהיה לעקפה ולהעמיד לבירור את השאלה האם נושא משרה שיפוטית פלוני התרשל במילוי תפקידו - על דרך של הגשת התביעה נגד המדינה. גם אם תביעה עקיפה כזו אינה חושפת את נושא המשרה השיפוטית לחיוב כספי אישי, עדיין עיקר הנזקים והחששות מקיומה של תביעה אישית ממשיכים להתקיים. חשיפה לתביעות משפטיות, גם אם באופן עקיף, וכפועל

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

יוצא חשיפתם של נושאי משרה שיפוטית לתיוגים
שליליים, עלולה לעורר חשש לשקילתם של אינטרסים
אישיים, או למראית-עין של שקילתם של אינטרסים
כאלה, הזרים לסכסוך המובא לפני נושא המשרה
השיפוטית –

54. כבוד השופט מזוז ממשיך ואומר, כי התכלית העיקרית של החסינות השיפוטית היא לשרת
את האינטרס הציבורי ולא את האינטרס האישי של נושאי המשרה השיפוטית. השופט מזוז
אף מתייחס בפס"ד לגישה הנוהגת במדינות המשפט המקובל, עמן מדינת ישראל חולקת
שיטת משפט דומה כגון בריטניה וארצות הברית בכל הקשור לחסינות השיפוטית. במדינות
אלו קיימת חסינות מוחלטת לפיה, הדין בשתי המדינות הוא, כי החסינות בנוזקין נושאי
משרה שיפוטית היא מוחלטת ואף כולל פעולות שנעשו בזדון.

55. חרף האמור לעיל כבוד השופט מזוז היה מאוד נזהר לקבוע כי עסקינן בחסינות שיפוטית
מוחלטת כפי שנהוג באנגליה ובארצות הברית ובעניין זה הדגיש כי:

"אדגיש עם זאת, כי איני רואה צורך לנקוט עמדה בענייננו
בשאלות הנוגעות להיקפה של החסינות השיפוטית
כשלעצמה, בהתייחס לשאלות: מה גבולותיה של פעולה
"במילוי התפקיד השיפוטי", והאם החסינות השיפוטית
כוללת גם מעשים שנעשו על ידי נושא משרה שיפוטית
בזדון תוך שימוש לרעה בסמכות. אף כי לכאורה יש טעם
בגישה המבקשת לצמצם את החסינות השיפוטית במצבים
כאלה (ברק, חסינות, בעמ' 395; גלעד, בעמ' 266; אבניאלי,
בעמ' 98-99), הדבר מעורר שאלות לא פשוטות שאינן
צריכות לענייננו, ועל כן נותיר את הדיון וההכרעה בהן לעת
מצוא."

56. בעמדה זו תמכה גם כבוד השופטת יעל וילנר שאמרה בפסה"ד:

"אמנם מלאכת פרשנות החוק, ובכלל זה – קביעת היקף
החסינות – היא מלאכתם של בתי המשפט. ואולם, בדומה
לשופט מזוז, אף אני סבורה כי במקרה הנדון, לנוכח לשון
החוק ותכליותיו, יש לפרש את סעיף 8 לפקודת
הנזיקין [נוסח חדש] באופן השולל את האפשרות להגיש
תביעה נגד המדינה בגין עוולה של נושא משרה שיפוטית

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

ממלכתית. פרשנות זו מתחזקת, כאמור בחוות דעתו של
השופט מזוז, לנוכח ההסדר השונה והמפורש ביחס לעובדי
ציבור אשר אינו חל בענייננו (ראו: פסקה 21 לחוות דעתו
של השופט מזוז). לצד זאת, אף אני סבורה כי יש להותיר
את השאלה האם החסינות מפני תביעה נזיקית המוענקת
לנושאי משרה שיפוטית משתרעת אף על מקרים קיצוניים
בהם נושא המשרה השיפוטית פעל בזדון תוך שימוש לרעה
בסמכות, לעת מצוא. לפיכך, עמדתי היא כי בשלב זה אין
לקבוע כי החסינות האמורה היא מוחלטת ובהיקף נטול
גבולות, והדברים יידונו וייקבעו בעתיד לבוא, ככל
שיידרש."

57. השופט עמית, הסכים לעמדת השופט מזוז, ואף הרחיק לכת וקבע, כי החסינות
השיפוטית היא חסינות מהותית ומוחלטת וכך כתב בעמדה שהוגשה מטעמו
בפסה"ד:

"החסינות של נושא משרה שיפוטית כנגד תובענה על עוולה
שעשה במילוי תפקידו, לפי סעיף 8 לפקודת הנזיקין [נוסח
חדש], היא אפוא חסינות מהותית-מוחלטת-מלאה. אין
לעקוף חסינות זו לא מלמטה, לא מלמעלה ולא מהצדדים.
אין לעקוף את החסינות במחי מקלדת בכתב טענות, באופן
שכל רשלנות הופכת לרשלנות רבתי, רשלנות חמורה,
רשלנות מובהקת, רשלנות בוטה- מאוד, וכיו"ב ביטויים
ברוח פסק הדין בעניין פרידמן. אין לעקוף את החסינות
בדרך של הטלת אחריות שילוחית מכוח יחסי עובד-מעביד
לפי סעיף 13 לפקודת הנזיקין. אין לעקוף את החסינות
בדרך של הטלת אחריות שילוחית מכוח היותו של
השופט עובד ציבור. אין לעקוף את החסינות מכוח אחריות
ישירה בשל היות השופט אורגן של המדינה."

58. מלשון סעיף 8 לפקודת הנזיקין עולה, כי כוונת המחוקק הייתה להקנות חסינות שיפוטית
מהותית, אולם לא ניתן לקבוע כי החסינות הינה מוחלטת. מטרת הסעיף הייתה להגן על
השופט ועל כל נושא משרה מעין שיפוטית כגון בורר, בגין עוולה אשר עשה במהלך מילוי
תפקידו השיפוטי. השאלה היא אם אותה חסינות היא מהותית או דיונית. אשר למהותה של
החסינות בסעיף 8 הנ"ל, דעתי היא כי החסינות הקבועה בסעיף הינה מהותית שניתנת

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

- 1 לשלילה אך ורק במקרים מאוד חריגים, כאשר המעשה השיפוטי נעשה בזדון או שהוא נגוע
2 בשחיתות מובהקת וברורה ותוך חריגה מסכמות ביודעין.
- 3
- 4 59. במקרה נשוא התביעה, לא מתקיימים ולו אחד מהחריגים המצדיקים שלילת החסינות
5 השיפוטית, ובהתאמה הגשת תביעה כנגד המדינה מכוח אחריותה השילוחית בשל המעשה או
6 המחל של השיפוטי של השופט. התובע לא טען כלל וכלל, כי החלטת השופט נבעה מתוך מניע
7 פסול, וגם לא הועלתה כל טענה של רשלנות בוטה וחריגה מצדו של השופט. עיקר טענות
8 התובע מתמקדות בכך, כי ביהמ"ש טעה בהחלטות שניתנו וכי התובע אולץ להסכים
9 להחלטות אלו.
- 10
- 11 60. מאחר ורוב טענות התובע מופנות כנגד החלטותיו השיפוטיות של השופט, אשר כאמור הכריע
12 בסוגיות שהונחו בפניו, הרי החלטות אלו חוסות תחת החסינות השיפוטית, אפילו במקרים
13 של רשלנות רבתי, והיות החסינות מהותית היא גם חלה על המדינה מקום שזו נתבעת בתור
14 אחראית שילוחית למעשיו או למחדליו של השופט. ומשכך הם פני הדברים אזי, ובהתאם
15 להוראות סעיף 8 לפקודת הנזיקין, וכן להלכה הפסוקה, ובפרט לאור פסה"ד האחרון בהלכת
16 אדם של ביהמ"ש העליון, יש להורות על דחיית התביעה על הסף.
- 17
- 18 61. על אף קביעתי הנ"ל בדבר דחיית תביעה על הסף כנגד המדינה, מצאתי לציין ולהוסיף כי,
19 ביהמ"ש היה מגיע לאותה מסקנה גם לגופה של התביעה, ולהלן אפרט את הנימוקים
20 והטעמים שהביאו את ביהמ"ש למסקנה זו.
- 21
- 22 62. התובע בתביעתו מלין בעיקר על שתי החלטות שניתנו ע"י כבוד השופט, הראשונה מיום
23 16/1/2011 במסגרתה הורה ביהמ"ש על מתן היתר להנפקת דרכון עבורו הילדה, החלטה
24 שניתנה בהסכמת הצדדים, והשנייה על החלטת בית המשפט מיום 30/3/2011, אשר ביטלה
25 את צו עיכוב היציאה מן הארץ כנגד הילדה, בכפוף למילוי התנאים שנקבעו בהחלטה.
- 26
- 27 63. ההחלטה הראשונה מיום 16/1/2011 עליה מלין התובע ניתנה בהסכמתו המלאה בדיון שנערך
28 באותו יום בפני ביהמ"ש, כאשר יש לציין ולהדגיש כי התובע היה מיוצג במסגרת התיק וגם
29 במהלך הדיון שנערך ופרוטוקול הדיון אף משקף נאמנה את מה שהיה בדיון. גם ב"כ התובע
30 שייצגה אותו בהליך, הסכימה להנפקת דרכון והסכמתה אף תועדה בפרוטוקול הדיון. דבריה
31 של ב"כ התובע אף צוטטו תחת הפרק רקע עובדתי.
- 32
- 33 64. גם טענת התובע לפיה אולץ לחתום על הנפקת הדרכון עבור הילדה, וגם טענתו בדבר איומים
34 לכאורה מצדו של השופט לקנוס אותו בסך של 500 ₪ בגין יום של איחור, אין בהן ממש
35 ונטענו בעלמא וללא כל ראיות והוכחות. שוב אדגיש, כי החלטת ביהמ"ש הנ"ל ניתנה על סמך
36 הסכמת הצדדים, והקנס שהוטל ע"ס 500 ₪ היה קנס הדדי לצורך הבטחת וקיום

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

התחייבותם של שני הצדדים, התובע והנתבעת, לחתום על המסמכים הנדרשים לצורך הנפקת דרכון עבור הילדה.

65. גם בחקירתו בדיון ההוכחות שנערך בפני, העיד התובע כי הוא היה מיוצג וכי בעצם המחלוקת הייתה על הפרת זמני השהות של האם. לעניין הוצאת הדרכון טען התובע כי הכריחו אותו לעשות את זה וכך הייתה עדותו:

"ש. אתה אומר שהיא לחצה עליך ושניכם הייתם מיוצגים ע"י עו"ד כל אחד על ידי אחר והסכם זה קיבל תוקף של פס"ד על ידי בית המשפט.

ת. של הסכם, כן. היינו מיוצגים על ידי עו"ד והגענו להסכם בעזרת עורכי הדין. למרות ההסכם היא הפרה.

ש. בפסק הדין שנתן תוקף להסכם בית המשפט מתייחס לזה שההסכם נחתם מרצונכם החופשי.

ת. למרות ההסכם היו בעיות בהסדרי הראיה. הגשתי תלונה.

ש. אתה בעצם בסופו של יום נתת את הסכמתך להוצאת דרכון לקטינה.

ת. הכריחו אותי לעשות את זה.

ש. מי?

ת. בית המשפט והשופט אז היה בית משפט שאני בעזרת עוה"ד שלי הקודם היינו נגד. הוצאת דרכון הכריחו אותי. אם לא אחתום תהיה סנקציה. השופט הכריח אותי במידה ולא אעשה הכל, כל יום עיכוב זה 500 ₪.

ש. אני מחזיקה בידי את נספח י"א לתצהירך, זה פסק דין שניתן על ידי בית המשפט בנצרת לאחר דיון, הדיון הזה עסק בשאלת הוצאת הדרכון לקטינה, לפני היציאה שלה מהארץ. בדיון הזה ניתנה הסכמה על ידי עו"ד שייצגה אותך לפיה הסכמתם להוצאת הדרכון לקטינה. אז מה ששאלתי אותך קודם שבסופו של יום נתת הסכמתך להוצאת הדרכון לקטינה, נכון?

ת. מתי שהכריחו אותי לעשות את זה. 500 ₪ על כל עיכוב.

ש. לשאלת בית הדין ההסכמה שלך היתה לפני פסה"ד זה שאחרי פסק הדין הכריחו אותך בסנקציה כלשהי זה היה אחרי.

ת. לא זה היה באותו זמן. לא הסכמתי על זה לפני. בא השופט בבית המשפט. אני לא משפטן, אני מתעסק במקצוע אחר לחלוטין. לא מבין ובשביל זה יש עו"ד. נכון שהייתי מיוצג אבל אם עו"ד

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

מתרגם לי את השפה המשפטית לשפה פשוטה. בית המשפט הכריח

אותי. זה היה באותו רגע. השופט קבע בצורה לא נכונה".

(ראה עמוד 15 משורה 31-36, עמ' 16 משורה 1-17 לפרוטוקול הדיון מיום 10/2/2020).

66. על אף טענתו של התובע, כי הכריחו אותו לחתום על הוצאת דרכון וכי הוטל עליו איום בקנס של 500 ₪ באם לא יחתום, לא עלה בידי התובע להוכיח טענות אלו. לא ברור כיצד השופט הכריח את התובע לחתום על הבקשה להנפקת דרכון, כאשר ההחלטה בדבר הנפקת דרכון עבור הילדה, ניתנה בהסכמת הצדדים והדברים שנרשמו בפרוטוקול מעידים ומשקפים את אשר היה בדיון. גם אם אקבל את טענת התובע לפיה הוא כן אולץ לחתום, לא ברור למה התובע לא פעל לשם שינוי או ביטול ההחלטה באמצעים שעמדו לרשותו בדיון כגון הגשת ערעור, בקשה לביטול ההחלטה, בקשה לעיון חוזר או אפילו בקשה לפסילת השופט מלהמשיך ולדון בתיק.

67. מעיון בטיעוני הצדדים, בפרוטוקולי הדיונים שהתקיימו, בהליכים שהתנהלו בין התובע והנתבעת וכן מהמסמכים שצורפו, לא שוכנעתי כלל וכלל, כי התובע אולץ לחתום על בקשת הוצאת דרכון לילדה. התובע לא הביא ולא ראשית ראייה לכך, כי השופט כפה עליו לחתום, או שהסכמתו נעשתה תחת כפיה או איום. ההחלטה ניתנה לאחר שהצדדים הסכימו לכך ובעצם לביהמ"ש לא היה אף שיקול דעת בעניין זה, לאור הסכמת הצדדים להנפיק דרכון לילדה.

68. ככל ואכן הופעל לחץ כלשהו על התובע וההסכמה נעשתה שלא מרצון, לא ברור למה לא דאג התובע לזמן לעדות את עוה"ד שייצגה אותו בהליך על מנת שתעיד בעניין זה, ובעניין אי זימון עד רלוונטי ונדרש, ההלכה ברורה לפיה הימנעות מלהציג ראיה או זימון עד פועלת נגדו, שכן אילו הושמעה העדות, היה בכך כדי לתמוך בגרסת הצד השני.

69. באשר להחלטת ביהמ"ש מיום 30/3/2011 בדבר ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ של הילדה לתקופה מוגדרת ובכפוף למילוי התנאים שנקבעו בהחלטה, החלטה זו בוודאי שונה מההחלטה שניתנה מיום 16/1/2011 בדבר הנפקת דרכון עבור הילדה. החלטת ביהמ"ש מיום 30/3/2011 הינה החלטה שיפוטית מובהקת המבוססת על הפעלת שיקול דעתו השיפוטי של השופט בדיון לעניין האיזון הנכון והראוי בין האינטרסים המתנגשים. החלטה זו, ללא כל ספק, חוסה תחת הדוקטרינה של החסינות השיפוטית ואין כל אפשרות להגיש תביעה כנגד השופט או נגד המדינה, מכוח אחריותה השילוחית.

70. מעיון בפרוטוקול הדיון מיום 30/3/2011 עולה, כי עוה"ד שייצגה את התובע אף לא דרשה לחקור את הנתבעת, והיא הסכימה שביהמ"ש יחליט עפ"י הבקשה. כך שגם התובע שנכח

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

בדיון והיה מיוצג ויתר על חקירת הנתבעת במעמד הדיון והסכים, ללא כל כפיה ולחץ, כי
ההכרעה בבקשה תינתן ע"י השופט על סמך החומר שהוגש.

71. גם בעניין ההחלטה מיום 30/3/2011 נחקר התובע ובמסגרת חקירתו, והעיד וטען כדלקמן:

י"ש. מפנה לסעיף 8 לתצהירך, אתה אומר שהתנגדת וניתן אישור
למרות זאת.

ת.כן.

ש. כשאני קוראת את נספח י"ד לא רואה שם שום התנגדות
שהובעה.

ת. דיברנו על זה בבית המשפט, הצגנו בפני בית המשפט את כל
ההתכתבויות והחשדות שלנו שהיא תוכל לברוח ולהבריח את
הילדה לצמיתות.

ש. לשאלת בית המשפט למה לא הגשת ערעור על ההחלטה.

ת. כששופט אדם משכיל השופט את האנשים ואומר אני מנהל
אלפי תיקים כאלו ואני יודע במה אני מתעסק ודבר כזה אני נושא
אחריות שלמה על מה שאני מחליט. הוא אמר "אני אחראי על מה
שאני עושה". הוא אמר את זה. אז איך אפשר לא להאמין לבית
המשפט? איך אפשר לא להסתמך על השופט שהוא ממונה של בית
המשפט שממונה של המדינה ואני הקשבתי לו, לאדם שבסופו של
דבר זו היתה טעות גורלית. בהקש הזה, אני כרופא נניח עשיתי
טעות בטיפול של חולה וחולה בא אלי בטעות ומה אני אומר לו
"תקשיב עשיתי טעות אבל למה לא פנית לרופא אחר".

ש. לא התייעצת עם עוה"ד שלך לגבי הגשת ערעור.

ת. שאלתי מה לעשות. שאלתי את עוה"ד שלי מה עושים עכשיו,
שופט הוא שופט וכך הוא החליט. שוב, אדם משכיל, שמעתי את
מה שהוא אמר, הוא לוקח את ההחלטה שלו ואת האחריות. הוא
ממונה של המדינה. אנו הצגנו את כל מה שיש וזה מה שעוה"ד
אמר לי.

ש. אתה יודע שערעור זה מעל הערכאה הקיימת.

ת. על כל דבר צריך להגיש ערעור?

(ראה עמוד 17 שורות 2 – 19 לפרוטקול הדיון מיום 10/2/2020).

72. גם בעניין ההחלטה הנ"ל מיום 30/3/2011 לא ברור כיצד התובע התנגד להחלטה שניתנה.

התובע מייחס בעדותו דברים וטענות שעלו במהלך הדיון, אולם הטיעונים שמועלים אין להן

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

כל זכר בפרוטוקול הדיון והכלל הוא שפרוטוקול הדיון, והכתוב בו, משקפים נאמנה את מה שאירע ונאמר בדיון. לא ברור והדבר אינו מתיישב עם ההיגיון והשכל הישר, כיצד התובע התנגד בדיון להחלטה שטרם ניתנה ע"י ביהמ"ש. למעלה מן הצורך, וגם אם אקבל את טענת התובע כי הוא אכן התנגד להחלטה, וכן את הדברים המיוחסים לשופט שנאמרו ע"י השופט בדיון, דרך המלך לתקן את המעוות הייתה בהגשת בקשה לתיקון פרוטוקול או בקשת רשות ערעור על החלטת ביהמ"ש, כאשר התובע לא עשה אף אחד מהם ואין בפיו כל הסבר המניח את הדעת למה לא פעל לעשות כן.

73. החלטת ביהמ"ש ניתנה, לאחר שהשופט ששמע את טענות הצדדים, ערך איזון ראוי באינטרסים המתנגשים של הצדדים, בחן את מכלול העובדות והפעיל את שיקול דעתו, ולאחר מכן הורה על ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ של הילדה, החלטה שהינה בגדר פעילותו של השופט, מכוח היותו הפוסק והמכריע במחלוקות שבין הצדדים, והן בהחלטות שניתנות במסגרת תפקידו השיפוטי. ככל שהתובע לא היה שבע רצון מההחלטות שניתנו, ניתן היה לפעול בדרך המתאימה לתקיפת החלטות אלו, ולא באמצעות הגשת תביעה זו.

74. לא למותר לציין, כי בקשת הנתבעת לביטול צו העיכוב של הילדה הוגשה בעקבות הסכמה קודמת שהייתה קיימת בין התובע לנתבעת, ואשר קיבלה תוקף של פס"ד בתיק תמ"ש 4451/04, לפיה ניתן צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הילדה וכי כל צד יהיה רשאי, בהתאם למוסכם, להגיש בקשה להתליית תוקפו של צו העיכוב ובכפוף להצגת ערבויות או ערבות צד ג' להנחת דעתו של בית המשפט. החלטת ביהמ"ש הינה החלטה שיפוטית מובהקת ולא ברור מכוח מה ועל סמך מה טוען התובע כי השופט התרשל בהחלטה, וגם אם הייתה רשלנות, הרי היא חוסה תחת החסינות השיפוטית המהותית.

75. למעלה מן הצורך, וגם אם אקבל את עמדתו של התובע, לפיה ביהמ"ש טעה והתרשל בהחלטות שניתנו, היה עליו לפעול בדרכים אחרות לתקוף החלטות אלו. לא ברור למה התובע לא פעל בדרכים שהיו קיימות ועמדו לרשותו כדן בתקופה הרלוונטית. דרך המלך לתקוף החלטה שיפוטית, שצד אינו משלים עמה, היא בביקורת שיפוטית על ידי ערכאת הערעור באמצעות הגשת ערעור או בקשת רשות ערעור לביהמ"ש המוסמך. התנהגות לא ראויה או יחס לא נאות והפעלת לחץ תוקפני מצד שופט תוקפים באמצעות הגשת תלונה כנגד השופט לנציב תלונות על השופטים. דברים שלא מתועדים בפרוטוקול מתקנים באמצעות הגשת בקשה מיידית לתיקון פרוטוקול לאחר סיום הדיון. חשש למשוא פנים משופט תוקפים באמצעות הגשת בקשת פסלות כנגד השופט. לדאבון הלב התובע לא פעל באף אחת מהפעולות שפורטו לעיל ועל כך אין לו להלין אלא על עצמו.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

- 1 קבלת טענות התובע בכל הקשור להחלטות השיפוטיות שניתנו ע"י ביהמ"ש משמעותה
- 2 העמדת המוסד המשפטי בפני איום, שכן לעולם החלטות בית המשפט תעמודנה בסכנה
- 3 לתקיפה, כשאין מקום לכך. גם שיקולי מדיניות ושמירה על האינטרס הציבורי כפי שפורט
- 4 בהרחבה בפס"ד אדם, מובילים למסקנה כי אין לפרוץ את הסכר ואין להתיר תובענות בגין
- 5 תלונות כגון אלה הנדונות בפני ביהמ"ש, אלא במקרים חריגים ביותר וכאשר על פניו ברור
- 6 שאין המדובר בפעולה שביצע נושא המשרה השיפוטית במסגרת תפקידו השיפוטי ובמקרים
- 7 חריגים ביותר של זדון.
- 8
- 9 76. במקרה הספציפי המונח בפני ביהמ"ש, לא הוכח כי עסקין במקרים שנופלים תחת החריגים
- 10 השוללים את החסינות השיפוטית. בכל ההליכים שהתנהלו בפני ביהמ"ש וההחלטות שניתנו,
- 11 עליהן מלין התובע, היה התובע מיוצג ולקח חלק פעיל בכל הדיונים שהתקיימו ועל כן לא ניתן
- 12 לקבל את טענתו כי הוא אולץ להסכים להן.
- 13
- 14 77. אשר על כן ולאור האמור לעיל, גם מהטעמים שפורטו לעיל, ניתן לדחות את התביעה כנגד
- 15 המדינה.
- 16
- 17 78. התובע עוד טוען במסגרת תביעתו, כי המדינה לא נקטה בפעולות הנדרשות והמחויבות בהן
- 18 לצורך החזרת הילדה לארץ בעקבות מעשה החטיפה של הילדה, וזאת בהתאם להוראות
- 19 אמנת האג בדבר חטיפת ילדים. גם טענה זו מצאתי לדחות על הסף מכל הטעמים והנימוקים
- 20 שיפורטו להלן.
- 21
- 22 79. ישראל חתמה והצטרפה למאבק הבינלאומי בתופעת חטיפת ילדים בחודש דצמבר 1991 ועם
- 23 חקיקת חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים) התשנ"א – 1991 (להלן: "האמנה"). כידוע
- 24 מטרת האמנה הייתה להבטיח חזרתם של ילדים חטופים שנחטפו ע"י אחד ההורים ממדינה
- 25 אחת, שהיא חברה באמנה, למדינה אחרת שגם היא חברה באמנה. כדי לפעול בהתאם
- 26 להוראות האמנה, וככל ושתי המדינות חברות בה, יש לבדוק באם בוצעה חטיפה בהתאם
- 27 להוראות סעיף 3 לאמנה.
- 28
- 29 80. במקרה שבפני החטיפה הנטענת הייתה ממדינת ישראל למדינת רוסיה. יש לציין ולהדגיש, כי
- 30 מועד כניסתה לתוקף של האמנה בין ישראל לרוסיה היה ביום 1/3/2012. עפ"י סעיף 15
- 31 לאמנה, אין תחולה רטרואקטיבית של האמנה, ומשכך הם פני הדברים הרי ביום החטיפה
- 32 הנטען ואי ההשבה של הילדה ביום 17/4/2011 האמנה לא הייתה בתוקף בין ישראל לבין
- 33 רוסיה.
- 34
- 35 81. התובע טוען, כי יש לחייב את המדינה לפעול בהתאם לאמנה, על אף שהאמנה נכנסה לתוקף
- 36 לאחר המקרה, שכן עסקין בעבירה נמשכת, אולם גם טענה זו מצאתי לדחות. טענת העבירה

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

הנמשכת אינה רלוונטית לעניין אמנת האג, סעיף 12 לאמנה קובע תקופה של עד שנה מתאריך ההרחקה לצורך החזרת הילדה, ומשחלף מועד זה והילדה לא הוחזרה אזי האמנה לא חלה. עפ"י הוראות האמנה אירוע החטיפה הינו אירוע נקודתי ספציפי ומטרת האמנה הייתה להבטיח החזרת ילדים חטופים באופן מיידי.

83. חרף האמור לעיל, ועל אף שלא הייתה מוטלת על המדינה כל חובה, וגם לא מכוח האמנה ולא מכוח כל דין אחר, פעלה המדינה כמיטב יכולתה וניסתה לעזור לתובע באיתור הילדה, אולם התובע הוא זה שלא עשה מספיק ולא נקט בפעולות המתבקשות לצורך איתור והחזרת הילדה, ובכך הוא זה שגרם לחלק מהנזקים להם הוא טוען במסגרת תביעתו.

84. לעניין טענת התובע אודות אי השבת הילדה לארץ, הוגש תצהיר מטעם עדת המדינה גב' ל' ק' (להלן: "העדה"), ממונה במחלקה הבינלאומית פרקליטות המדינה ואחראית על תחום החזרת ילדים חטופים. העדה מסרה כי, בהתאם לאמנה על כל מדינה מתקשרת למנות רשות מרכזית שתמלא אחר ההוראות וההתחייבות הקבועות באמנה. בישראל היועץ המשפטי לממשלה הוא הרשות המרכזית, והוא הסמיך את המחלקה הבינלאומית בפרקליטות לפעול בשמו בעניינים הקשורים ביישום הוראות האמנה.

85. במסגרת תצהירה ציינה העדה את מועד הצטרפותה של מדינת ישראל לאמנה ושבחה והדגישה כי במועד הנטען של החטיפה ואי ההשבה של הילדה לארץ, ישראל ורוסיה לא היו חתומות על האמנה, ומשכך אין תחולה של האמנה על המקרה המונח בפני ביהמ"ש. העדה הצהירה כי ביום 2/10/2011 התקבלה העתק מתלונת התובע, שהוגשה למשטרה על החטיפה בעקבות אי חזרתה לארץ בתאריך שנקבע ליום 28/4/2011 העדה מסרה, כי מיד בוצעה בדיקה וממנה עלה כי אין תחולה של האמנה בשל העובדה כי המקרה היה לפני כניסת האמנה לתוקף בישראל ביום 1/3/2012. העדה הוסיפה, כי הובהר לתובע כי ישראל קיבלה את הצטרפותה של רוסיה לאמנה ביום 21/12/2011 והאמנה נכנסה לתוקף עם רוסיה רק ביום 1/3/2012 ולכן המקרה שמונח בפני ביהמ"ש אינו נופל תחת אמנת האג, וכי אין תחולה רטרואקטיבית של הוראות האמנה.

86. העדה הנ"ל העידה בפני ביהמ"ש וחזרה על כל העובדות שהצהירה עליהם במסגרת התצהיר שהוגש מטעמה. העדה מסרה כי, על אף שלא היה ניתן לפעול בהתאם לאמנת האג לצורך החזרת הילדה לארץ, הומלץ לתובע להתייעץ עם עו"ד פרטי ברוסיה על מנת לבדוק אלו אופציות עומדות בפניו, ולאחר בדיקה אף הועבר לידי ב"כ התובע דאז פרטי עו"ד ברוסיה עמו יכול היה להתייעץ לצורך בירור העניין. עוד נמסר, כי ב"כ התובע קיבל מסמכים שהיה על התובע למלא אותם, וכי הרשות המרכזית פנתה בתקופה הרלוונטית לב"כ התובע אך לא קיבלה כל מענה.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

87. העדה כאמור חזרה בעדותה על הטענות שהועלו בתצהירה, ולמען שלמות התמונה מצאתי לצטט חלק מעדותה בדיון ההוכחות שנערך בפני, וכך העידה בעניין תחולת האמנה:

"ש. לשאלת בית המשפט, במקרה הספציפי בזמן אמת כאשר האמנה לא חלה, מה עושים?
ת. כשהאמנה לא חלה הענין הוא לא בטיפולינו בכלל.
ש. האם הוא בטיפול מדינת ישראל על ידי מחלקה אחרת.
ת. לפני שאמנת האג נכנסה לתוקף אנשים היו פונים ממה שאני יודעת להליכים שונים והיו צריכים להתייעץ עם עו"ד יש צווי הביאס קורפוס ולנסות לאכוף את הצו במדינה בה נמצא הילד. היתה גם אפשרות להגיש תלונה בגין חטיפה. אם יש תלונה אז המשטרה עושה חקירה ומקדמת.
ש. אם המשטרה מבינה שהחטיפה עברה למדינה אחרת, המשטרה אמורה להמשיך לטפל בנושא.
ת. לא, המשטרה במדינת ישראל לא מטפלת, ישנם הליכים אחרים, זה תלוי. אם אדם נמצא במדינה שיש שם הסגרה ממדינה. ש. על קטין.
ת. אין למשטרה מה לעשות לגבי קטין. אז האזרח עצמו צריך לטפל בזה. לגבי קטין אין הליך פלילי.
ש. לא מזמן היתה בתקשורת אירוע שהאבא לקח שני ילדים מהמשמורת של האם לתאילנד והמשטרה לקחה את הילדים חזרה למדינת ישראל".

(ראה עמוד 21 שורות 2–14 לפרוטקול הדיון מיום 10/2/2020.)

88. לעניין הפעולות שנעשו ע"י המדינה על אף שהאמנה לא חלה במקרה שבפני העידה העדה כדלקמן:

"ש. לשאלת בית המשפט מה כן עשיתם בתיק הזה?
ת. חשוב להבין כי מטרת האמנה ומה הרשות המרכזית. מה אני יכולה לעשות ומה הרשות לא יכולה לעשות. כשקיבלנו את הפניה, בדקנו את הענין כמו שאנו עושים בכל תיק וכאשר ראינו שהחטיפה היתה לרוסיה והאמנה לא חלה, הודענו מיד שלא ניתן לטפל בתיק על פי אמנת האג. הודענו לתובע שלא ניתן לפעול לפי אמנת האג והצענו כמו בכל מקרה אחר שיכול לקבל ייעוץ מעו"ד

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

מקומי ברוסיה ולטפל בזה. אציין כי שלמרות שזה יכול להסתיים, ניסינו לעזור לו וכן עשינו כמה דברים: היה שלב שהוא חשב שיכול להיות שהם בברזיל ולא ברוסיה. ביקשנו ממשטרת ישראל לנסות ולבדוק ולאתר תא הילדה, עלה מזה שכן היתה ברוסיה, הצלחנו לגלות את שם העיר בה היא נמצאת והעברנו את המידע לבא כוחו של התובע בזמנו. לא קיבלנו פניה אח"כ שזה לא מספיק. זה המידע שהצלחנו להשיג. במקביל, חלק מהתפקיד שלנו מעבר לטיפול בתיקים, אנו גם עומדים בקשר עם המשרד הקבוע בהאג, מזכירות של ועידת האג. אמנת האג היא אחת האמנות שבחסות הארגון הזה, אנו משתתפים בכל מיני כנסים ובקבוצות עבודה מולם. פנינו אליהם אז כדי לשאול מה הם יודעים על רוסיה ואם יש שם של עו"ד לעזור לאבא, הם העבירו שם והעברנו לבאת כוחו של התובע בזמנו שהוא יוכל להתייעץ עם עו"ד למרות שאז היה ניתן לסגור את התיק המשכנו לברר ונאמר לנו שהיה שם הליך נגד הערבה בתיק. היתה הסכמה שהיא תצא לרוסיה כדי לנסות ולשכנע את האם להחזיר את הילדה. למרות שעוה"ד לא עדכנה אותנו, היא אמרה שזה לא יצא. אמנו לו שיש גם אפשרות לבקש הסדרי ביקור בהתאם לאמנת האג לאחר שרוסיה הפכה להיות חברה באמנה. האמנה לא חלה רטרואקטיבית על חטיפות. הסדרי ביקור זה לא רק ברוסיה, יש דרכים רבות ליצור קשר, סקייפ, הצענו את זה ועוה"ד לא חזרה אלינו, התיק נשאר פתוח, לאחר שפנינו שוב לעוה"ד היא אמרה לנו שהיא לא מייצגת את האב ואז כשפנינו לתובע בעצמו הוא אמר שלא היה מעוניין".

(ראה עמוד 21 משורה 28 ועד שורה 36, עמ' 22 משורה 1 ועד שורה 11 לפרוטוקול הדיון מיום 10/2/2020).

89. מהעדויות שנשמעו בפני, ובפרט העדה גב' ק' עולה, כי על אף שלא מוטלת על המדינה כל חובה לסייע לתובע בהחזרת הילדה עפ"י אמנת האג, המדינה פעלה מעבר למתחייב מרשות מרכזית מכוח האמנה, וניתנו לתובע מספר המלצות לפעולות משפטיות על מנת שיוכל לחדש את הקשר בינו לבין הילדה ולצמצום הנזקים שנגרמו לו כתוצאה מחטיפת הילדה ואי החזרתה לארץ.

90. יש לומר גם, כי התובע לא מכחיש כי קיבל עזרה וסיוע, אלא טוען, כי המדינה לא עשתה מספיק כגוף שלטוני ואינה עושה דבר והותירה אותו לבד להתמודד עם הבעיה וכי הוא בתור

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

- 1 אדם, ובהעדר יכולות כלכליות, לא יכול היה לטפל בבעיה. התובע לא הצליח להצביע על כל
2 חובה שהופרה מצד המדינה וכל תביעתו נשענת על תחושות קשות של העדר יכולת לטפל
3 בבעיה ממניעים כלכליים וחששות לא מבוססים כלל וכלל. במקרה שבפני אין להטיל על
4 המדינה אחריות לפעול מקום שלא מוטלת עליה כל חובה לעשות כן.
5
6 91. גם הטענה של התובע, כי המדינה הפרה ומפרה הוראה חקוקה נטענה בעלמא. לא הוכח ע"י
7 התובע כי המדינה הפרה כל הוראה חקוקה. התובע לא מבסס את טענותיו בדבר החבות
8 הרובצת על המדינה, לא מכוח הדין, לא מכוח ההלכה הפסוקה וגם לא מכוח שום מקור
9 נורמטיבי מחייב. במקרה שבפני אין להטיל על המדינה אחריות לפעול, מקום שלא מוטלת
10 עליה כל חובה לעשות כן, ואין כל חוק שמסמך אותה או מחייב אותה לפעול.
11
12 92. אשר על כן, אני דוחה גם את טענת התובע לפיה המדינה הפרה הוראה חקוקה ולא פעלה
13 להחזרת הילדה לארץ.
14
15 93. מצאתי גם לדחות את עתירת התובע לסעדים של מתן צו הביאס קורפוס ואכיפת פסה"ד
16 שניתן ביום 20/9/2011, שכן התובע מנוע מלעתור לסעדים אלו, שכן סעדים אלו נתבקשו
17 בתביעה נוספת שהגיש התובע במסגרת תיק 46481-05-15, ואשר ביהמ"ש הרה על מחיקתה
18 בהתאם לבקשת התובע בעצמו בדיון שהתקיים ביום 23/6/2016.
19
20 94. משדחיתי את התביעה כנגד המדינה, עתה עלי לבחון באם ניתן לחייב את הנתבעת בסכומים
21 הנטענים בתביעה.
22
23 95. התובע הגיש במסגרת התביעה בקשה להתיר תחליף המצאה, וביהמ"ש נעתר לתביעה והתיר
24 תחליף המצאה באמצעות פרסום בעיתון רוסי בכתובת מגוריה של הנתבעת וכך עשה התובע,
25 ומשכך ניתן לקבוע כי בוצעה מסירה כדין לנתבעת ובהעדר הגשת כתב הגנה מטעמה, ניתן
26 להיעתר לתביעה בהעדר.
27
28 96. יחד עם זאת, ועל אף שהנתבעת לא התגוננה בפני התביעה, שומה על ביהמ"ש לבדוק באם
29 ניתן לחייב את הנתבעת בסכומים הנטענים, ולברר באם סכומים אלו מבוססים באסמכתאות
30 וראיות, או שמא הם נטענים בעלמא. בעניין החיוב אציין כי המעוול, אשר יש לחייבו בנזקים
31 שנגרמו לתובע, ככל שיוכחו ע"י התובע, הינה הנתבעת שביצעה את העוולה, חטפה את הילדה
32 ולא קיימה את החלטות ביהמ"ש השיפוטיות.
33
34 97. התובע במסגרת תביעתו פירט את הנזקים שנגרמו לו ועתר לחייב את הנתבעת והמדינה
35 בסכום כולל של 2,000,000 ₪ לצורכי אגרה בלבד. עתה ומשקבעתי, כי הנתבעת היא זו

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

שצריכה לשאת בנזקים שנגרמו לתובע, עלי לבחון באם הסכומים הנטענים ע"י התובע הוכחו כדבעי.

98. לעניין העלויות המשפטיות בייצוג בישראל, התובע לא נקט בשום הליך לצורך החזרת הילדה לארץ. התובע לא דאג להגיש ערעור על ההחלטות שניתנו ותחת זאת בחר להגיש תביעה זו. העלויות המשפטיות הנטענות, ואשר חלקם גובה באסמכתאות חלקיות, קשורות לניהול ההליכים המשפטיים בעניין קביעת זמני שהות, הנפקת דרכון עבור הילדה וכן בקשות לביטול עיכוב צו היציאה מן הארץ של הילדה. ההליכים שהתנהלו בין הצדדים אינם קשורים כלל וכלל ולסוגיית החטיפה, ומדובר בהליכים רגילים בארץ שממילא הצדדים היו נוקטים בהם לצורך הסדרת זמני השהות ושאר העניינים הקשורים לילדה, כפי שנעשה גם בתביעת האבהות וכן בעריכת ההסכם בין הצדדים, ללא שום קשר לעניין החטיפה.

99. התובע דורש לשלם לו שכ"ט לייצוג בהליכים משפטיים במקום מושבה של הילדה ברוסיה. בעניין זה אין מחלוקת כי התובע לא שילם כלל וכלל את הסכומים הנטענים. התובע מבקש שישלמו לו את הסכומים הנטענים ככל והוא היה נוקט בהליכים ברוסיה. בחקירתו העיד התובע, כי הוא לא היה מוכן לסכן את חייו ולנסוע לרוסיה ולנהל את ההליך מחשש לחייו. התובע בעצמו הודה בחקירתו, כי נמנע מלנקוט בהליכים ברוסיה בשל העלויות הגבוהות. אשר על כן לא ניתן לחייב בסכומים שנטענו תיאורטית ואשר לא שולמו בפועל ע"י התובע.

100. התובע דורש גם סכומים עבור אגרות משפט בחו"ל וכן השכרת חוקר פרט ברוסיה. שוב ובדומה לבקשתו לתשלום שכ"ט עבור ההליכים ברוסיה, גם כאן הדרישה היא תיאורטית ומדובר בהוצאות שעל התובע לשלם ככל וישכור שירותיו של חוקר פרטי ויגיש תביעות לביהמ"ש ברוסיה, ועל כן לא ניתן להיעתר לבקשתו ולחייב בסכומים הנטענים. קביעתי זו רלוונטית גם לבקשת התובע לתשלום השכרת שירותיו של חוקר פרטי בארץ.

101. התובע נחקר בחקירה נגדית בדיון ההוכחות, והוא בעצמו אישר כי את הסכומים להם טוען הוא לא שילם, אלא עסקינן בסכומים שהיה אמור לשלם, ככל והיה נוקט בהליכים הקשורים להחזרת הילדה לארץ, והעיד בעניין זה:

"ש. האם אתה מבין שגם לו רוסיה היתה חתומה על אמנה, מה שהיית צריך לעשות זה לשכור עו"ד ברוסיה ולנהל את התביעה שם.

ת. אבל זה מה שאנו ניסינו לעשות אבל זה הרבה כסף.

ש. לשאלת בית המשפט לא הגשת.

ת. לא, עשינו התכתבות איתו וצירפנו את זה.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

ש. אתה טוען בסעיף 17 לתצהירך מה זה רובריקה של חוקר פרטי
בחו"ל לקחת חוקר פרטי בחו"ל.
ת. היינו בהתכתבות איתו, במו"מ איתו והכסף שלו, מה שהוא רצה
זה כמו עו"ד או קצת יותר.
ש. מי זה החוקר הפרטי מה שמו?
ת. לא זוכר.
ש. ההתכתבות מצורפת לתצהיר.
ת. נראה לי שצירפנו או שזה היה דרך עו"ד שאנו דיברנו איתו
ברוסיה שהוא הציע את החוקר הפרטי.
ש. אבל לא שכרת אותו בסוף.
ת. לא, מאיפה אקח את הכסף?
ש. אם לא שכרת למה אתה תובע 100 אש"ח?
ת. כי היה צריך לשכור. עוה"ד אמר לי שאני צריך לשכור את
החוקר הפרטי, בלי החוקר הפרטי, כי לא יודע איפה היא נמצאת
ואף פעם לא אדע איפה היא נמצאת ואיך לחפש אותה וזה לא עו"ד
צריך חוקר פרטי לזה.
ש. אני מבינה שאתה טוען שהיה צריך לבצע הרבה פעולות. איך זה
נזק שנגרם לך אם לא הוצאת את 100 אש"ח לחוקר הפרטי.
ת. אני גם לא שכרתי את עוה"ד ברוסיה כי זה המון כסף וגם
החוקר הפרטי זה המון כסף. מה שאני צריך להוציא זה נזק.
ש. זה נזק עתידי שייגרם לך?
ת. לא, זה נזק שקיים כי בלי זה לא יכול למצוא את הילדה שלי,
זה מצב נתון וקיים לא בעתיד. בלי זה לא אוכל לעשות את זה
עכשיו.
ש. בוא נסכים על העובדות שלא הוצאת את הסכומים שאתה טוען
בסעיף הנזקים לא חוקר פרטי ולא עו"ד בחו"ל.
ת. לא הוצאתי את הכספים כי אין לי כספים להוציא".

ראה עמוד 19 משורה 21 ועד שורה 34, עמ' 20 שורה 1 ועד שורה 13 לפרוטוקול הדיון מיום
10/2/2020.

102. התובע דורש לשלם לו הוצאות בגין הערבה ופתיחת תיק ההוצל"פ נגדה. יצוין, כי התובע
קיבל פס"ד תוך חיוב הערבה בהוצאות ועל כן לא ברורה הדרישה לקבל שוב הוצאות בעניין
זה. ההחלטות בדבר מתן ערבויות ניתנו בנוכחות התובע, והתובע השאיר את מתן ההחלטות
בעניין זה לשיקול דעת ביהמ"ש. התובע לא פעל לתקוף את ההחלטות שניתנו. כמו כן ומבלי

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

לפגוע בכלליות קביעתי שלעיל, פתוחה הדרך בפני התובע לפעול כנגד הערבה, אופציה שהינה יותר נוחה מלפעול כנגד הנתבעת, ולשם כך אף נקבע כי כתנאי לביטול צו העיכוב היה חתימת הערבה על ערבות צד ג'.

103. התובע דורש להחזיר לו את סכום המזונות המהוון ששולם לידי הנתבעת ע"ס 165,000 ₪. בעניין זה מצאתי כי דרישת התובע הינה לגיטימית ומוצדקת, שכן אין זה סביר והגיוני שהנתבעת תקבל את מלוא סכום המזונות ובמקביל תברח עם הילדה לרוסיה, בניגוד להחלטות שיפוטיות ברורות ונהירות שניתנו. אכן קיימת חובה לתשלום מזונות הילדה, אולם חובה זו מוטלת גם על הנתבעת שכן לצדדים אין דין אישי והחוב הוא מכוח החוק לתיקון דיני משפחה (מזונות). תשלום סכום המזונות לנתבעת, כאשר האב מאבד את קשר ההורות בינו לבין הילדה ולא מתקיימים זמני שהות בינו לבניה מזה כמעט 10 שנים, ובפועל קיים ניכור, מצדיק כי סכום זה יוחזר אליו. אשר על כן אני מחייב את הנתבעת להחזיר לידי התובע את סכום המזונות ששולם לנתבעת ע"ס 165,000 ₪.

104. התובע דורש פיצוי בגין סבל ועוגמת נפש. גם ראש נזק זה מצאתי לקבל, אולם לא בסכום הנטען. אכן, ואין חולק על כך, כי נגרם לתובע עוגמת נפש רבה ממעשה הנתבעת ועל כן יש מקום לחייבה בעוגמת הנפש והסבל שנגרם לתובע בעקבות מעשה החטיפה. אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע, על דרך האומדנה, בסכום כולל של 50,000 ₪ בגין הסבל ועוגמת הנפש שנגרמו לתובע.

105. התובע דורש גם לחייב את הנתבעת בפיצוי בגין אובדן הקשר בין התובע לבין הילדה. גם בעניין זה מצאתי לקבל את דרישת התובע ועל כן אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בגין רכיב זה, על דרך האומדנה, בסכום כולל של 100,000 ₪.

106. הסכומים הפורטים לעיל ישולמו ע"י הנתבעת לידי התובע תוך 45 יום, ולא, יישאו הסכומים הפרשי ריבית והצמדה מיום מתן פס"ד זה ועד התשלום המלא בפועל.

107. אשר על כן, אני מורה על קבלת התביעה כנגד הנתבעת בסכומים שנפסקו לעיל, ומורה על דחיית התביעה כנגד המדינה.

108. בנסיבות העניין, וחרף התוצאה אליה הגעתי, אני קובע כי כל צד יישא בהוצאותיו.

109. המזכירות תעביר פס"ד לצדדים ותסגור את התיק.

מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 46428-05-15 א' נ' ו' א' (קטין) ואח'

1 ניתן היום, כ"א חשוון תשפ"ב, 27 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.

2

3

מחמוד שדאפנה, שופט

4

5

6